

РЕШЕНИЕ

№ 230

гр. Варна, 05.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ ТО, в публично заседание на пети февруари през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Мария К. Терзийска

Членове: Диана К. Стоянова
Елина Пл. Карагьозова

при участието на секретаря Нели П. Катрикова Добрева
като разгледа докладваното от Диана К. Стоянова Въззивно гражданско дело
№ 20243100502513 по описа за 2024 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК, образувано е по въззивна жалба вх. №83080/17.10.2024г. от Л. Д. М., ЕГН *****, с адрес: ***** срещу решение №3423/03.10.2024г., постановено по гр. дело № 20233110109163/2023г. на Варненския районен съд, с което прието за установено по отношение на въззивницата, че дължи на кредитора УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД, ЕИК 115576405, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, бул. „Пещерско шосе“ № 66, сумата от 938,00 лева, представляваща цена на предоставена на пациента медицинска помощ, състояща се в диагностика и лечение, проведени за периода от 22.03.2021г. до 26.03.2021г., определена съгласно действащия към момента на хоспитализацията „Ценоразпис на медицинската помощ и услуги, медицински услуги и допълнително поискани услуги на УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД – гр. Пловдив“, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда – 28.07.2022 г., до окончателното изплащане на задължението, за която сума е издадена Заповед № 4914/01.08.2022 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК

по ч. гр. д. № 9978/2022 г. по описа на Районен съд – Варна, 52-ри състав основание чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 109, ал. 1, вр. чл. 52, ал. 2 от ЗЗО.

В жалбата е изложено становище за неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на обжалваното решение. Поддържат се направените възражения в отговора на исковата молба. Въпреки, че формуляр – декларация за информирано съгласие формално да е подписан от ответницата, същата не е била информирана за конкретна диагноза, лечение, рискове и цена на лечението, не е бил представен ценоразпис на лечебното заведение.

Въззивницата моли съда да отмени първоинстанционното решение и да се постанови друго, с което да се отхвърли предявения иск.

В срока по чл.263, ал.2 от ГПК е постъпил отговор от насрещната страна УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД, в който застъпва становище, че решението е правилно и законосъобразно.

По изложените съображения моли съдът да потвърди първоинстанционното решение.

В съдебно заседание страните, редовно призовани поддържат подадените въззивна жалба и отговор. Молят за присъждане на разноски съобразно изходът от спора.

Съдът намира производството за редовно и допустимо, тъй като подадената въззивна жалба е депозирана от надлежна страна, в срока за обжалване на решението и при спазване на останалите изисквания за редовност.

Съдът е сезиран с предявен от УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД срещу Л. Д. М. иск с правно основание чл. 415, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 109, ал. 1, вр. чл. 52, ал. 2 от ЗЗО да бъде прието за установено по отношение на ответницата, че дължи сумата от 938.00 лева, представляваща цена на предоставена на пациента медицинска помощ, състояща се в диагностика и лечение, проведени за периода от 22.03.2021г. до 26.03.2021г., определена съгласно действащия към момента на хоспитализацията „Ценоразпис на медицинската помощ и услуги, медицински услуги и допълнително поискани услуги на УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД – гр. Пловдив“, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда – 28.07.2022 г., до окончателното изплащане на задължението, за която сума е

издадена Заповед № 4914/01.08.2022 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. д. № 9978/2022 г. по описа на Районен съд – Варна, 52-ри състав основание.

В исковата молба са изложени твърдения, че ищецът е подал заявление по чл.410 от ГПК, като била издадена заповед за изпълнение. Поради връчване на заповедта по реда на фикцията на чл.47, ал.5 от ГПК за ищецът се породил правния интерес от предявяване на установителен иск за сумите по заповедта.

Излага се, че ответницата постъпва по спешност и е хоспитализирана на 22.03.2021г. в УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД с приемна диагноза „Себелуис“.

Към него момент ответницата е била с прекъснати здравно осигурителни права.

На ответницата ѝ е оказана медицинска помощ с изпълнение на алгоритъм по клинична пътека КП №197 „Консервативно лечение при остри коремни заболявания“, чиито изисквания са посочени в приложение №17 на Националния рамков договор по медицински дейности от 2020г.

За оказаната ѝ медицинска помощ ответницата следва да заплати сумата от 938.00лв. по ценоразпис на лечебното заведение на основание чл.52 от ЗЗО.

По изложените съображения е формулиран петитум да бъде прието за установено по отношение на ответницата, че дължи процесните суми по издадената заповед за изпълнение.

По делото е постъпил отговор на исковата молба в срока по чл.131 от ГПК от ответницата, в който оспорва предявения иск по основание и размер. Излага се, че въпреки, че е формуляр – декларация за информирано съгласие формално да е подписан от ответницата, същата не е била информирана за конкретна диагноза, лечение, рискове и цена на лечението, не е бил представен ценоразпис на лечебното заведение.

По изложените съображения моли предявения иск да бъде отхвърлен.

При така очертаните предмет на предявените искове, въззивният съд при проверката си по реда на чл.269 от ГПК констатира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Въззивната жалба разгледана по същество се явява неоснователна, при прието за установено следното от фактическа и правна страна:

По предявения иск с чл.415, ал.1 от ГПК, вр. чл.109, ал.1, изр.

последно от Закона за здравното осигуряване.

Съгласно чл. 109, ал.1 от ЗЗО здравноосигурителните права на лицата, които са длъжни да внасят осигурителни вноски за своя сметка, се прекъсват, в случай че лицата не са внесли повече от три дължими месечни осигурителни вноски за период от 36 месеца до началото на месеца, предхождащ месеца на оказаната медицинска помощ. Лицата с прекъснати здравноосигурителни права заплащат оказаната им медицинска помощ по цени, определени от лечебните заведения, с изключение на предоставяните им медицински и други услуги по чл.82 от Закона за здравето /чл.52, ал.2 от ЗЗО/.

При така очертаната правна рамка и с оглед събраните по делото доказателства /лист за преглед на пациент с предписание за хоспитализация от 22.03.2021г., история на заболяването №17772/22.03.2021г., резултати от клинични хематологични, цитологични, имунохематологични, микробиологични изследвания, образна диагностика – ренгенография на корем, епикриза/, съдът приема за установено от фактическа страна, че ответницата е била хоспитализирана в периода 22.03.2021г. до 26.03.2021г. във Втора клиника по хирургия към УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД по клинична пътека №197 с поставена окончателна диагноза: друга неуточнена чревна непроходимост.

Няма спор, че към датата на хоспитализацията въззивницата е била с прекъснати здравноосигурителни права.

Следователно и на основание горесцитираните норми следва да заплати предоставените медицински услуги по ценоразпис на заведението.

В нарочно подписана декларация за информирано съгласие за оказване на болнична помощ и прилагане на диагностични и лечебни процедури въззивницата е била запозната с ценоразписа на болничното заведение и, че спрямо нея ще бъде приложена клинична пътека №197. С полагането на подпис въззивницата е декларирала неизгодни за себе си факти, като липсват доказателства, които да сочат противното.

Доколкото е проведено консервативно лечение, съгласно вписания в история на заболяването лечебно – диагностичен план, не е необходимо даване на информирано съгласие в писмена форма по смисъла на чл.89, ал.1 от Закона за здравето и информация по чл.88. Такова информирано съгласие се изисква само ако се касае за хирургични интервенции, обща анестезия,

инвазивни и други диагностични и терапевтични методи, които водят до повишен риск за живота и здравето на пациента или до временна промяна в съзнанието му. Тези изводи обуславят неоснователност на направените оплаквания във въззивната жалба.

Няма оспорване досежно стойността на пътеката, която следва да бъде заплатена, а именно 938.00лв., както и, че същата не е заплатена на болничното заведение.

Предвид горното предявения иск се явява доказан по основание и размер, и подлежи на уважаване, като първоинстанционното решение постановило същият резултат следва да се потвърди.

По разноските:

С оглед изходът от спора на въззиваемата страна се следват разноски в размер на 400.00лв., от които 200.00лв. платен депозит за особен представител и 200.00лв., адвокатско възнаграждение.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №3423/03.10.2024г., постановено по гр. дело № 20233110109163/2023г. на Варненския районен съд.

ОСЪЖДА Л. Д. М., ЕГН *****, с адрес: ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД, ЕИК 115576405, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, бул. „Пещерско шосе“ № 66 сумата от **400.00лв.**, представляваща съдебно деловодни разноски и адвокатско възнаграждение за въззивна инстанция на основание чл.78, ал.1 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.280, ал.3, т.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____